

Prof. Mgr. Jindřich Štreit, dr.h.c.

5. 9. 1946 narozen ve Vsetíně

1960–63 Gymnázium Rýmařov

1963–67 PdF UP Olomouc, pedagogika pro 1. až 5. ročník

a výtvarná výchova pro 6. až 9. ročník základních škol.

1974–77 Škola výtvarné fotografie Svazu českých fotografů v Brně.

2000 docentura na katedře fotografie filmové a televizní fakulty

Akademie múzických umění v Praze a 2009 profesura na VŠUP

v Praze. V roce 2014 obdržel na Vysoké škole výtvarných umění
v Bratislavě titul Doctor honoris causa.

Vystavuje od roku 1967 a od roku 1974 pořádá výstavy jiným.

Vyučuje fotografii na Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-
přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě

a věnuje se i humanitární a charitativní činnosti.

Vydal 30 knih, nescísně katalogů, měl víc než 1200 samostatných

výstav, získal řadu domácích i zahraničních ocenění a je bohatě
zastoupen ve sbírkách doma i ve světě.

adresa: autopošta Břidličná, 793 51 Sovinec č.6

mobil: 607 724 929

e-mail: jindraštreit@mujbox.cz

<http://jindrichštreit.cz>

www.galerie-sumperk.cz

JINDŘICH ŠTREIT

HLEDÁNÍ DOMOVA

K SEDMDESÁTINÁM

4. 5. – 29. 5. 2016

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 4. KVĚTNA V 18.00 HODIN

OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLOMOUCKÉHO KRAJE

Je těžké psát o Jindrovi, aby to nebylo příslovečným nošením dříví do lesa. Není nikoho, kdo by se mu vyrovnal počtem výstav, veřejných ocenění a slov doprovodných textů vydaných katalogů a knih jeho fotografií. Zbývá skromná vzpomínka na dobu prvního setkání s ním.

Známe se zhruba od přelomu sedmdesátých a osmdesátých let. Někdy tehdy se náhle u nás doslova zjevil. Byli jsme o polovinu let mladší a jezdili pak na výstavy, které doma chystal jiným a které spolu s kosteleckou Galeríí H, s olomouckým Divadlem hudby a aktivitami Jiřího Valocha byly předobrazem Galerie Jiřího Jílka; práce už určitě jiné a přece podobné, navzdory změněné situaci.

Kdo nezažil všední den na Sovinci, nemá srovnání, nepocítil ostrý kontrast venkovského ticha s ruchem tamních vernisáží, měnícím tak nepatrnou vesnici ve významné kulturní centrum. Kromě výstav pořádal Jindra pro „své sovinecké“ zájezdy na koncerty a do divadel, spojené s návštěvami ateliérů, a jednou zajeli i k nám. Podlaha v patře se nebezpečně rozhoupala a v malém prostoru nahuštěné sochy z dnešní stálé expozice mísily se s návštěvníky v nepřehledném zmatku. Obojí je nenávratnou minulostí. Plynulou řadu sovineckých výstav vystřídala v létě jedna rozsáhlá v prostorách hradu, občasné výstavy v bruntálském zámku a na cesty se teď Jindra vydává sám.

Vedle dalších okruhů, například snímků z divadelního zákulisí, byly to hlavně cykly ze života na Sovinci a v jeho okolí. Drsné hladivé motivy lidí tam venku i v soukromí domova, vlídného pana faráře z Nákla, hasičů, zabíjaček, svateb, jeho „vyhnání z ráje“ a schůzí u piva v hospodě. Svědectví všedních i všedně svátečních chvil života na okraji, tady a teď, a zároveň kdekoli jinde. Okamžiky pravdy zachycené v radosti i ve smutku dne, pořouchle i přátelsky, vždy ale v plné důvěře fotografovaných.

Sovinec se mu stal modelem současné globální vesnice světa a nachází ho všude, ať sebedál od domova.

Výstava věnovaná jeho letošním sedmdesátinám to libovolným cyklem snímků potvrdí a platí to i pro ten nejnovější ze života bezdomovců. Sovineckým jsou blízké, ale i varovně ukazují, nakolik se od té doby nůžky nerovností nebezpečně rozevřely.

Miroslav Koval

*Nerovnost země a tedy i nerovnost lidí
jen na kolenou ucítíš.
Miluj však obě a věru jen tím spíš,
že není lásek, že je jen jedna láska,
tak jako všechny kříže jsou jen jeden kříž.*

Vladimír Holan (1905–1980), Miluj.., ze sbírky Bolest